

NIKKI SLOANE

A romantic couple embracing from behind against a black background. The man is shirtless, showing his muscular back, and is wearing blue jeans. The woman has long, wavy blonde hair and is leaning her head against his neck. Her hand is resting on his shoulder. The overall mood is intimate and sensual.

TŘI
TAJNÁ
PŘÁNÍ

KÉŽ BYCH MOHLA UTAJIT SVÉ POVOLÁNÍ...

**TŘI
TAJNÁ
PŘÁNÍ**

THREE GUILTY PLEASURES
Copyright © Nikki Sloane, 2018
All rights reserved

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Sýkorová, 2024
Cover © Daniel Pocar, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

<https://twitter.com/knihydobrovsky>
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz
[instagram.com/nasenakladatelstvi](https://www.instagram.com/nasenakladatelstvi)

ISBN 978-80-277-4836-5 (pdf)

NIKKI SLOANE

TŘI
TAJNÁ
PŘÁNÍ

přeložila Kateřina Sýkorová

Obsah

První kapitola	
Druhá kapitola	
Třetí kapitola	
Čtvrtá kapitola	
Pátá kapitola	
Šestá kapitola	
Sedmá kapitola	
Osmá kapitola	
Devátá kapitola	
Desátá kapitola	
Jedenáctá kapitola	
Dvanáctá kapitola	
Třináctá kapitola	
Čtrnáctá kapitola	
Patnáctá kapitola	
Šestnáctá kapitola	
Sedmnáctá kapitola	
Osmnáctá kapitola	
Devatenáctá kapitola	
Dvacátá kapitola	
Dvacátá první kapitola	
Dvacátá druhá kapitola	
Dvacátá třetí kapitola	
Dvacátá čtvrtá kapitola	
Dvacátá pátá kapitola	
Dvacátá šestá kapitola	
Dvacátá sedmá kapitola	

Dvacátá osmá kapitola

Dvacátá devátá kapitola

Třicátá kapitola

Třicátá první kapitola

Třicátá druhá kapitola

Třicátá třetí kapitola

Třicátá čtvrtá kapitola

Třicátá pátá kapitola

Třicátá šestá kapitola

Třicátá sedmá kapitola

Třicátá osmá kapitola

Poděkování

Pro mého manžela

První kapitola

GRANT

Tohle místo jako nějaký klub vůbec nevypadalo.

Byl jsem tak zmatený, že jsem chvilku postával na popraskaném chodníku a opakovaně kontroloval, jestli jsem skutečně na adrese, která na mě svítí z telefonu.

Nepolapitelný klub zavázaných očí se zaměřoval na bohaté zákazníky s plnými kapsami a prasáckými sklony. Nezasvěceným se představoval jako luxusní vinárna pro nejvyšší třídu, do níž směřjí jen členové, ale nevýrazný barák přede mnou se vůbec netvářil, že by mohl skrývat kteroukoliv z těchto možností.

Vypadal úplně vybydleně.

Očekával jsem nějaké elegantní průčelí. Celé měsíce jsem po tomhle místě pátral, a když jsem ho konečně našel, v hlavě mi začaly vířit stovky spekulací. Jak daleko šla ta hra na vinárnu? Budou tam důmyslné hádanky jako ve filmu? Jako že uvnitř vytáhnu z bedny jednu konkrétní lahev vína a otevřu tak tajný vchod do skutečného klubu?

Černá budova měla jediné dveře s malým čtvercovým okýnkem a nad vchodem nebyl žádný název ani markýza. Byl tu jen mosazný štítek s číslem domu. Koukal jsem na něj se zvláštní směsicí zklamání a pochopení – celý dům byl úplně nezajímavý. Přesně tak, jak by to člověk v této části Chicaga měl chtít. Zvláště takový člověk, který by plánoval provádět něco nelegálního. Za tímhle místem se nikdo neohlídne.

Byl pátek večer a slušné jarní počasí, ale ulice byla přesto prázdná. V okolí několika bloků jsem nenašel ani jediný bar nebo restauraci,

jen pár zavřených skladů a obchodů. Zkusil jsem stisknout kliku a napůl očekával, že to nepůjde.

Šlo to.

Vstoupil jsem do místnosti, ne o moc prostornější než komora na košťata. Nebo to tak možná jen působilo, protože jsem celkem velký chlap, čili sám zaberu dost místa, a sekuriťák na stoličce byl ještě větší.

Vstal a věnoval mi zdvořilý úsměv, takový ten očividně nacvičený, a přeměřil si mě pohledem. Napřímil záda, takže vypadal ještě větší. Zjevně chtěl, abych pochopil, že když to bude nutné, v klidu mě přepere.

To mě samozřejmě podceňoval. Hrál jsem na pozici rojníka v jednom chicagském poloprofesionálním ragbyovém týmu a byl jsem nejlepším pilířem, jakého tam za poslední roky měli. Dokonalá kombinace velikosti, rychlosti a zběsilosti.

Letmo si prohlédl můj oblek a nepatrně přikývl. Majitel klubu mi v týdnu volal a řekl, že místní dress code je „vypadejte bohatě“.

Sekuriťák byl komplet oblečený v černé – do trička byl narvaný tak těsně, že by prasklo ve švech, kdyby jen kýchl. V uchu měl nenápadné handsfree sluchátko, jehož jsem si všiml jen díky tomu, že na chvíličku shlédl k deskám, co držel v ruce.

„Jméno?“ optal se.

„Webber,“ zalhal jsem.

Přeletěl očima seznam, s klapnutím zavřel desky a zmáčkl si sluchátko v uchu. „Pan Zelený je tady.“

Pokrčil rameny, pravděpodobně v reakci na můj poněkud zmatený výraz.

„Jste nový klient,“ vysvětlil, jako by to mělo být úplně jasné.

Byl jsem tu za zelenáče a taky jsem byl nejspíš zelený nervozitou. Už párkrát jsem kvůli reportáži mírně pozměnil realitu, ale nikdy jsem nikam nešel přímo v utajení. Ani ten nejpečlivější předchozí průzkum mi nemohl odhalit, jak místní osazenstvo zareaguje, pokud

zjistí, kdo ve skutečnosti jsem. Jaká je asi pravděpodobnost, že to tady provozuje mafie?

Bývám lehkovážný, ale nejsem hloupý. Tím se snažím upřesnit, jak moc mi na mé reportáži záleželo – byl jsem kvůli ní ochotný riskovat úplně všechno.

Další dveře se podobaly těm prvním, jen místo okýnka na nich bylo logo stejného tvaru. Čtverec postavený na roh. Sekuriťák k nim mávl rukou. „Julius se s vámi setká u baru.“

Zámek mě pozval dál tichým zabzučením. Zatlačil jsem na dveře a vstoupil do další místnosti.

Ani tam interiér neodpovídal mým původním představám, zařízení připomínalo spíš nóbl salonek – nalevo sametové sedačky a napravo bar i s barmanem. Stojany za ním byly ze dvou třetin zaplněné láhvemi vína. Ten vysoký hubený chlápek byl možná spíš someliér.

„Dobrá večer, pane,“ pozdravil. Opřel se rukama o bar a trošku se předklonil. „Mohu vám nabídnout něco k pití?“

V puse jsem měl úplně sucho, ale alkohol mi nepřípadal jako dobrý nápad. Potřeboval jsem zůstat ostražitý a všechno si co nejlépe zapamatovat. „Ne, děkuji.“

„Jste si jistý? Je to na účet podniku.“

Ale co už, měl jsem fakt žízeň. „Vodu?“

Pokud to byla divná žádost, barman to na sobě nenechal znát. „Jistě.“

Zrovna když plnil skleničku ledem, dveře na konci místnosti se otevřely. Muž, který jimi vstoupil, byl stavěný podobně jako já. Vysoký, široký, ramenatý. Jeho oblek, očividně šitý na míru, seděl mnohem líp než můj a decentně naznačoval, že ten chlap je samý sval. Měl hladce oholenou hlavu a jeho tmavá kůže se jen blýskala.

Dokráčel ke mně a napřáhl ruku. „Rád vás poznávám, pane Webbere. Já jsem Julius King.“

I kdyby se nepředstavil, poznal bych jeho hluboký hlas z dřívějšího telefonátu. „Moc děkuju za pozvání.“

Ruku mi stiskl pevně, ale nijak panovačně. „Přišel jsem z kanceláře, protože si s novými členy nejdřív rád popovídám. Abych všechny trochu poznal, než budou pokračovat do dalších pokojů.“

Barman přede mě postavil sklenici s vodou, a i když Julius nic neřekl, cítil jsem, jak v duchu hodnotí moji volbu. Muži si sem chodili užít a utratit u toho spoustu peněz. Byl tu bar proto, aby jim pomohl uvolnit se, nebo aby úplně zbořil jejich zábrany a přiměl je víc utrácet?

„Jaké dívky se vám líbí?“ Z Juliusovy přímočaré otázky se mi stáhl žaludek. Mé zaváhání ho přimělo pokračovat: „Chtěl byste zkusit něco konkrétního?“

Nutil jsem se chovat přirozeně, ačkoliv jsem se cítil naprosto opačně. „Ne, jen normální věci.“

Moje odpověď mu v hlavě zjevně spustila alarm. Najednou vypadal hodně ostražitě. „Tak to mi budete muset vysvětlit, proč jste tady.“

Ztuhlul jsem. „Cože?“

„Pohledný chlap jako vy? Takoví sem nechodí pro něco obyčejného. Něco obyčejného přece musíte mít pořád.“ Jeho výraz zase změkl. „Podívejte, nebuďte nervózní. Věřte mi, ať už chcete cokoliv, nejste první, kdo si o to řekne. Ale nemůžu vám splnit přání, které mi neprozradíte.“

Teď mi vystřelil k nebeským výšinám. Zkázím to ještě dřív, než se dostanu do skutečného klubu? Musel jsem mu prostě něco říct, ale bylo pro mě těžké probírat tyhle záležitosti s cizím člověkem. A taky jsem furt slyšel v hlavě, jak mě moje feministická kámoška Ruby vztekle nazývá prasetem.

„Blondýnu,“ řekl jsem. „Velké kozy.“

Ani svalem nenaznačil, že by mě jakkoliv soudil. Dál mluvil úplně normálně. „Musí být pravé?“

Sakra. Připadalo mi odporné to přiznávat. „Jo.“

Přikývl. „Co ještě? Nějaká neobvyklejší přání?“

V hlavě jsem měl vymeteno. „Ehm...“

„Anál? Deep-throating?“ Pohledem si mě změřil od hlavy až k patě. „Pegging?“

Cože? „Ne, o to bych asi úplně nestál.“ Moje slova vyzněla napjatě a spolu s nimi vyklouzl i můj přízvuk, který jsem se tolik snažil potlačit.

Pozvedl obočí, jako že mě nechtěl urazit. „Je to o pocitu předání moci. Někteří velcí chlapi se rádi nechají ovládnout drobnou ženskou s připínákem.“

Julius byl velký chlap...

Nejspíš mi četl myšlenky, protože mu přes rty přešel lehký úsměv. „Moje holka má metr šedesát a s připínákem by vypadala zatraceně sexy, ale ne, tohle není nic pro mě.“ Jeho uvolněný výraz se vytratil. „Odkud jste?“

Téma teda změnil dost působivě. Přišel jsem na průzkum, ale rozhovor nakonec vede on. Vzal jsem svou sklenici a srknul si vody. „Odsud.“

Zostřil pohled. „Ne, myslím, kde jste vyrostl? Zaslechl jsem přízvuk. Austrálie?“

Lidé si občas pletli můj jihoafrický přízvuk s australským. Někteří si dokonce mysleli, že jsem odněkud z Británie. Ale v Chicagu jsem žil už čtrnáct let – posledních pět navíc jako plnohodnotný americký občan – a dokázal jsem svůj akcent maskovat, pokud jsem se dost snažil.

Když jsem se sem pokoušel dostat, musel jsem vyplnit horu papírů, a nebyl jsem si jistý, jak pečlivě budou můj vymyšlený profil prověřovat. Musel jsem se vyhnout jakémukoliv náznaku své pravé identity.

Pokrčil jsem rameny. „Vyrostl jsem tady.“

Díval se na mě stejně, jako se na mě dívali kamarádi, když jsem jim po svém brutálním rozchodu s Morgan říkal, že jsem v pohodě. Jeho tmavé oči ztěžkly nedůvěrou. Spolkl jsem další doušek vody a zdvojnásobil svou snahu znít absolutně chicagsky. „Takže, jak to tu funguje? Můžu si vybrat holku z nějaké řady nebo tak něco?“

Chvilku jsem si nebyl jistý, jestli to nechá plavat, ale zdálo se, že nedůvěru jediným mrknutím zahnal. „Ne. Až tady skončíme, vezmeme vás do jednoho z pokojů. Tam bude na stole ženská a na zdi seznam věcí, které je ochotná dělat. Když se vám bude líbit, skvěle. Asistentka prodeje vám pomůže s koupí. Pokud se vám líbit nebude, pamatujte, že máme ještě dalších pět pokojů.“

„Co když všechny projdu a nenajdu nic, co by mě zaujalo?“

Julius se zatvářil tak uraženě, jako bych mu právě plivl na podlahu podniku. „V takovém případě bych řekl, že jste příliš vybíravý.“ Zasmál se a zjevně se uvolnil. „Naše holky jsou neskutečně krásné a mají všechny možné chutě.“ Stáhl si sako níž, aby mu zase dokonale dosedlo na ramena. „Nikdo tu nikdy neprošel všech šest pokojů, aniž by se mu některá zalíbila. Naprostá většina zůstane hned v prvním pokoji.“

To byl ale přesně můj plán. Shromáždit největší možné množství informací a pak říct, že nemám zájem, a odejít.

„Neodpověděl jste mi na otázku,“ navázal Julius lehkým, konverzačním tónem, ale stejně jsem slyšel ten stín nedůvěry v jeho hlase.

„Na kterou?“

„Proč jste tady.“

Donutil jsem se udržet oční kontakt. Nepotřeboval jsem už být o nic víc podezřelý. Moje hrdost dostane zabrat, ale můžu mu nabídnout aspoň extrémně upravenou verzi pravdy. „Podváděla mě přítelkyně.“

Když chtěl, uměl vypadat děsivě, ale právě teď se na mě podíval s upřímným porozuměním. Bylo to uklidňující. Jako by to chápal. A tak ze mě vyhřezla celá ta blbá historka: „Posílala nahé fotky

spoustě chlapů, včetně mých kolegů. Nepodvedla mě v pravém slova smyslu, ale... stejně to bylo pěkně na hovno.“ Zajímalo by mě, jestli by to bolelo míň, kdyby její zrada nebyla emocionální. „Když jsme byli spolu, vždycky si potřebovala ověřovat, že je nejhezčí ženská v místnosti.“

Morgan vždycky potřebovala být nejkrásnější v celé zemi zdejší jako královna ze Sněhurky. První rok jsem si ani neuvědomil, že její žárlivost vůči ostatním ženám je skutečná. Myslel jsem si, že žertuje, aniž mi stihlo dojít, že je naprosto extrémně marnivá. Myslel jsem, že s její neustálou potřebou ocenění zvládnou udržet krok, ale zjevně jsem se mýlil.

Její podvádění začalo pomalu. Jedna fotka zvukaři, jen aby se ujistila, že je pořád šukatelná. Potom kameramanovi, protože se jí líbilo, jak ji zabíral. Ale její touha po tom, aby nad ní chlapi slintali, rostla tak závratně, až posílala fotky každému z týmu.

Každému kromě mě.

Morganina neuhasitelná žářeň po pozornosti mě dost ponížila a já to nehodlal nechat jen tak. Pokud zvládnou udělat reportáž o tomhle klubu, reflektory Kanálu sedm se usadí jen na mně.

Julius mi položil ruku na rameno jako spoluhráč z týmu. Bratrské gesto doprovázené širokým, vědoucím úsměvem. „Chcete si zapíchat s holkou, co je hezčí než vaše ex? Jo. Tak to jste rozhodně na správném místě.“

Druhá kapitola

GRANT

Julius mě zavedl do úzké chodby, kde nás uvítal další mohutný chlápek v černém, v těsném triku a se sluchátkem. Mezi tmavými zdmi a pod tlumeným osvětlením poněkud splýval s okolím.

„Pokoj dva,“ řekl Julius sekuritákovi, načež se na mě ohlédl a popřál mi příjemnou zábavu.

Vydal se dlouhou chodbou pryč a zabočil doprava, kde zmizel nahoru po schodišti.

„Pane,“ oslovil mě nový muž a pokynul ke dveřím po svém boku.

Po obou stranách chodby bylo dveří víc, ale ty, k nimž jsem se otočil, zdobilo velké mosazné číslo. Srdce mi bušilo podobně jako před zápasem. Tělem mi proudilo očekávání a adrenalin, všechno jsem viděl zcela jasně.

Přikročil jsem ke dveřím, uchopil kliku a otevřel je, připravený na všechno.

Potom už stačil jen jediný krok a můj mozek zaplnilo zrnění.

Uprostřed místnosti byl piedestal, stejně černý jako všechno ostatní. Ne, moment. Piedestal není dobré slovo. Spíš to vypadalo jako stůl se šuplíky. Jeho deska byla vypočítávaná kůží a na té leželo to nejkrásnější, co jsem kdy viděl.

Žena s jemnými růžovými rty, blond vlasy rozprostřené kolem hlavy, natažené paže a zápěstí přivázaná širokými saténovými stuhami. Měla na sobě jenom černou pásku přes oči a já ztěžka polkl, když jsem očima přecházel tu její nahou, bezchybnou kůži.

Ať jsem pohlédl kamkoli, uviděl jsem krásu. Nad stolem visel lustr ověšený řetízky z křišťálového skla. Vzadu v místnosti byl vysoký

bílý ušák, který ještě zvýrazňoval nepřítomnost barev. Dokonce i tetování na dívčině předloktí, co se táhlo až k jejímu zápěstí, bylo sytě černé v kašmírovém vzoru.

Mezi tím se ovšem skvěla jasně rudá skvrna v křesle, a jakmile jsem na ni pohlédl, žena s červenými vlasy vstala a vydala se ke mně. Vypadala, že bude přibližně v mém věku, možná o kousek starší. Snad i na třicet. U některých žen se to prostě nedá poznat. Byla štíhlá, elegantní a právě tak ohromující jako zbytek místnosti, stejně silná gravitace však přitahovala mou pozornost zpátky ke stolu.

Možná proto, že rudovláska byla oblečená? Nebo že působila chladně a nepřístupně? Na tom nezáleželo, prostě jsem se nemohl odtrhnout od vystavené dívky. Její tetování bylo důmyslným uměním a propracované stínování kolem vzorů jim dodávalo třetí rozměr. Chtělo se mi po nich přejet prstem a zjistit, jestli skutečně nejsou vystouplé.

„Vítejte,“ řekla zrzka. „Prosím, pojdte dál.“

Pořád jsem totiž vyjeveně stál u dveří. Pomalu jsem se pohnul dopředu a dveře se za mnou s bouchnutím zavřely.

Zdi i strop tu byly stejně černé jako na chodbě, tady ovšem měly trojrozměrnou texturu. Pozornější pohled mi odhalil, že to není tapeta, ale plastické dlaždice. Asi kvůli izolaci zvuku?

„Nestyďte se,“ usmála se rudovláska. Úsměv to byl vřelý, ale její pronikavý pohled mě zjevně zkoumal, takže jsem se na sebe na vteřinu podíval, abych se přesvědčil, že nejsem taky nahý jako ta holka na stole.

Od začátku se o mou pozornost pralo tolik věcí, že jsem si až teď všiml menu na zdi. Takže tady to máme – seznam věcí, které je výstavní kousek ochotný dělat, pokud si ho dnes večer koupím. Začal jsem si pročitat jednotlivé položky, načež mi páteř zalilo teplo a řinulo se dál až někam pod můj pas.

Chvilku to trvalo, byl to dost dlouhý seznam.

Chtěl jsem dělat každou z těch prasáren, co na něm byly vypsané. Odškrtat si je jako ve sprostém erotickém bingu.

Prodejní asistentka se přenesla do středu místnosti, její podpatky tiše cvakaly na podlaze. „Prý jste tu dnes poprvé.“ Opřela se rukama o okraj stolu a mírně se předklonila. Všechno od její řeči těla přes její blízkost k nádherné nahé holce až po tón hlasu byla koncentrovaná svůdnost. „Jak se vám tu zatím líbí?“

Pomyslel jsem si, že jsem přišel zoufale nepřipravený, ale pokusil jsem se znít naprosto přirozeně. „Je to tu pěkné.“

Uculila se. „Hm. Pěkné? Myslím, že máme na víc.“ Sklonila hlavu, podívala se na dívku před sebou a její výraz se rozsvítil touhou. Jestli to jen hrála, šlo jí to teda zatraceně dobře. Vypadalo to hrozně skutečně. *Cítil jsem*, že to je skutečné. Sex visel ve vzduchu, tak hustý, že se nic jiného nedalo dýchat.

„Chcete ochutnat?“ zeptala se.

Nasucho jsem polknul. „Co to znamená?“

Položila holce ruku na stehno a posouvala ji blíž k její odhalené kundičce, až mi vyrazila všechny vzduch z plic. To jako plánuje – *Kurva*. Ano, plánuje.

Vyvalil jsem oči a nejspíš jsem vypadal úplně směšně. Zrzka mě pořád sledovala, zatímco prsty přejížděla ležící holce mezi nohama. Vydolovala z ní jemný vzdech. Kolena mi změkla a péro zareagovalo úplně opačně.

„Jen aby bylo jasno,“ odtáhla prsty a přikročila ke mně, „mě se dotýkat nesmíte. Ale já,“ zvedla vlhké prsty a přitiskla mi je ke rtům, „se můžu dotýkat vás.“

Pohled na to, jak dívku dráždí, byl už tak extrémně sexy, ale když mi strčila prsty do úst, věděl jsem, že mám vážný problém. Chuť i vůně mi zaplavily smysly. Omámily mě a já se na ty prsty přísál jako vyhladovělý, abych z nich dostal každou kapku.

Asistentka byla naprosto ďábelská a soudě podle jejího výrazu to moc dobře věděla. Pomalu prsty vytáhla a nechala mi na rtech

vlhkou stopu. Odstoupila a střelila pohledem dolů, aby zmapovala situaci v svých kalhotách, načež se mi vítězně zahleděla do očí.

„Vypadá to, že fázi ‚pěkné‘ jsme už překonali.“ Přesla zpátky ke stolu, opřela se o něj zády a ležérně zkrřížila ruce na prsou. Sto procentně se vyžívala ve své nadvládě. „Jste velký chlap. O fotbale toho moc nevím, ale rozhodně jste na něj stavěný. Na jaké pozici jste hrál?“

V mozku mi bučela touha a přehlušovala schopnost myslet, takže jsem odpověděl automaticky: „Pilíř.“

Do píči. Okamžitě jsem to chtěl vzít zpátky.

Zatvářila se zmateně, ale ten výraz se vzápětí vytratil. I kdyby o svých chabých znalostech fotbalu nelhala, určitě věděla, že takhle se v něm žádný post nejmenuje.

Musel jsem změnit plán. Původně jsem tu hodlal vyhrabat co nejvíc informací, ale teď jsem se už jen potřeboval soustředit, abych to tady s touhle proklatě inteligentní asistentkou přežil.

Pokynul jsem směrem k mlčící blondýně: „Ona nesmí mluvit?“

„Až se dohodneme, může dělat vše, co po ní budete chtít.“ Zrzka se napřímila a její chování se změnilo. Nyní mluvila zcela věcně. „Osm tisíc dolarů.“

Trhl jsem sebou. *Kurva*, to bylo fakt hodně peněz. S náznakem zděšení v hlase jsem prohlásil: „Ne.“

I kdybych měl k dispozici tolik prachů, nepoužil bych je. Když spím s holkou, tak mě musí chtít stejně jako já ji. Zábava pro všechny zúčastněné.

Přísahal bych, že mi ta ženská vidí do hlavy. Naklonila hlavu o milimetr ke straně a bezvýrazným hlasem to zkusila znova: „Čtyři.“

„Ne.“ Zvedl jsem ruce a ukročil dozadu. Viděl jsem ty formuláře, mluvil jsem s majitelem, a dokonce i začal s vyjednáváním o ceně. Pro svou reportáž jsem měl už dost materiálu. . . , že jo? „Udělal jsem chybu. Měl bych jít.“

Ztuhla. Zjevně se jí zmocnilo znepokojení. „Počkejte ještě chvíličku. Mluvte se mnou, kde je problém?“ Přejela si rukama po bocích, jako by si urovnávala sukni. Nejspíš hledala nový způsob, jak na mě. „Vím, že to není tou dívkou. Líbí se vám. Sotva se dokážete koukat někam jinam.“

Vážně? „Ne, je krásná, já jen –“

„To je v pořádku, nemusíte být nervózní.“ Na rtech se jí usadil rozkošný, překvapený úsměv. „Omlouvám se, netušila jsem, že budete tak plachý.“

Napřímil jsem se. „To nejsem.“

„Dobře,“ přikývla, „ale kdybyste byl, tak i to je úplně v pořádku. Pokud se obáváte, že se jí nebude –“

„Nejsem plachý.“ Z toho mě ještě nikdy nikdo neobvinil.

„Jistě.“ Zrzka zamrkala a dál si mě měřila pohledem. „Tak se jí dotkněte.“

Měl jsem za sebou stovky zápasů a nikdy jsem neodmítl výzvu. Tahle ženská to na mě zahrála naprosto perfektně a dostala mě přímo do své pasti.

Zhluboka jsem se nadechl. „Kde?“

Pokrčila rameny. „Kdekoliv se vám zachce.“

Kdybych odmítl, vypadal bych neskutečně podezřele. Který normální chlap by takovou nabídku nepřijal? V mozku se mi hromadil zmatek, touha nebýt pitomec a odejít se tam mlátila s nutkáním necouvnout před výzvou.

Jeden dotek. Můžu to udělat a dokázat, že neblafuju, a potom odmítnout další vyjednávání.

Napřímil jsem ramena, vypnul hrudník a přikročil ke stolu. Zrzčiny modré oči ostře sledovaly, jak zvedám ruku a jemně sahám na blondýnčin kotník. Nebylo tu horko, ale začal jsem se potit. V tu vteřinu, kdy jsem se jí dotkl, dívka polkla a tiše vzdechla. Ten sexy zvuk mi projel celým tělem až do ptáka. Zrzčín napjatý pohled mě

tiše povzbuzoval. Řekla, abych se dívky dotkl kdekoliv, a teď mě vyzývala, abych toho udělal víc.

Posunul jsem jí dlaň na lýtko a klouzal dál ke koleni. Její kůže byla hedvábně jemná a já se zarazil, když úplně nepozorovaně pohnula nohou, aby mě postrčila k dalšímu hlazení. Rozum mi říkal, že je to celé hrané, jako když striptérka předstírá zájem o každého týpka, pro něhož tancuje. Věděl jsem, že jediné, co na mně tuhle holku přitahuje, jsou prachy na mém účtu, ale stejně... Chtěl jsem věřit, že se jí prostě líbí, jak se jí dotýkám.

Touha po ní byla dostatečně silná, aby mě přesvědčila, že i ona chce víc.

Pomalu jsem postupoval dál přes její dokonalé stehno a zrzka vypadala spokojeně. Zrychlil se mi dech a jeho rytmus se sjednotil s dechem dívky na stole. Prsa se jí zvedala a klesala s každým hlubokým nádechem.

Napětí mezi námi bylo téměř hmatatelné a ostré jako břitva. Zastavil jsem se na samém konci jejího teplého stehna s konečky prstů jen asi tři centimetry od její kundičky. Asistentka pozvedla obočí, které za ni říkalo: „No jen do toho.“

Už jsem věděl, jak ta holka chutná. Chtěl jsem taky vědět, jaká je na dotek. Uhne před mou rukou? Roztáhne nohy víc a uvítá mě? Vždycky jsem byl nebezpečně zvědavý a ani tentokrát to nebylo jinak. Posunul jsem prsty dál a přejel jí mezi stehny.

Lehce zasténala, prohnula se v zádech a vystrčila ňadra ke stropu. Její reakce působila skoro tak, jako bych jí dal elektrický šok, ale byl v tom podtón rozkoše. *Jen to hraje*, opakoval jsem si donekonečna, ale ať už jsem si to říkal, kolikrát jsem chtěl, pořád se mi nedařilo přesvědčit sám sebe.

Byla rozpálená a vlhká. Jen jednou jsem jí zakroužil kolem poštěvážku, a už natahovala ruce a chytala se stuh, jimiž byla připoutaná. Jako by se potřebovala něčeho držet.

Udělal jsem to znova.

„Patnáct set,“ zašeptala zrzka.

Ztuhl jsem a má pozornost se upřela zpět na prodejní asistentku. Od chvíle, kdy jsem vstoupil do místnosti, se tvářila rezervovaně a sebevědomě, ale teď měla v obličejí něco jiného. Znepokojení?

„Měl byste vědět,“ pokračovala, „že jsem nikdy nedala takhle nízkou nabídku. A pochybuju, že ona někdy takovou přijala. Stojí za mnohem, mnohem víc.“ Zaslechl jsem to znova, ten obdiv v jejím tónu. Na zlomek vteřiny se zamračila. „Tím myslím, že je to časově omezená nabídka. Doporučuju, abyste to vzal, než si to rozmyslím.“

Byla to prodejní taktika, nebo to myslela vážně? Stála vzpřímeně a zjevně nepříliš pohodlně, až jsem měl pocit, že je trochu rozhozená a snaží se to přehnaně kompenzovat.

Patnáct set, říkala.

Měl jsem bokem nějaké peníze na letenky do Johannesburgu za rodinou a bylo tam víc než tahle částka. Na tu cestu jsem se chystal už skoro dva roky. Když se ke mně nastěhovala Morgan, chtěl jsem ji tam vzít a seznámit ji s mámou a tátou, ale... nestalo se. Při zpětném pohledu jsem byl rád, že jsme neletěli. Teď už jsem viděl, že moje ex ztělesňovala přesně tu ješitnou a namyšlenou americkou kulturu, jíž moje rodina tolik opovrhovala.

S tímhle tempem mi klidně mohlo trvat další dva roky, než bych se k tomu letu fakt dokopal, a peníze se mi mezitím na účtu jen tak válely...

Přeskočilo mi? Proč jsem o tom, kurva, vůbec uvažoval?

Prudce jsem odtrhl ruku od holky na stole. Nebyl jsem skutečný zákazník, takže jsem neměl žádné právo se jí dotýkat. Měl bych se otočit a vypadnout, ale nějak se mi nedařilo přemluvit svoje nohy.

„Vypadáte, že by se vám hodil drink,“ nadhodila zrzka.

„Jo.“ Zmateně jsem civěl na podlahu. Opravdu jsem právě uvažoval, že si koupím večer s touhle nádhernou kočkou, a hlavu mi

zaplavil neodbytný pocit viny. Bylo to špatné. Nelegální. A tím víc jsem to toužil zkusit.

„Co pijete?“ zeptala se asistentka. „Bourbon? Whiskey?“

„Whiskey.“

Sáhla si na miniaturní sluchátko, kterého jsem si doteď nevšiml.

„Můžu poprosit o sklenku whiskey na dvojku?“ Pohled upírala na mě. „S ledem, nebo čistou?“

„S ledem,“ zaskřehotal jsem a rudovláska to přetlumočila sluchátku.

Když už jsem si objednal pití, bude mnohem těžší odsud odejít, ale měl jsem v puse totální Saharu. Můj mozek s každou další vteřinou, co jsem tu zůstával, přidával nové argumenty, proč je úplně v pořádku v tomhle obchodu pokračovat. Prodejní asistentka říkala, že až si pláceme, dívka na stole udělá, co budu chtít – včetně mluvení. Takže jsem se na to mohl dívat jako na hodně drahé interview.

Nemusel jsem s ní dělat o nic víc než to, co jsem doteď dělal.

I když část mého já fakt moc chtěla víc.

Moje myšlenky mě rozptylovaly tolik, že jsem si ani nevšiml doručení mého drinku, dokud mě nestudil do ruky. Polkl jsem velký doušek, zatímco se do mě vpíjel zrzčín vyčkávavý pohled.

Už chtěla odpověď.

„Patnáct set,“ zopakovat jsem mezi loky. „Tak jo.“

Třetí kapitola

GRANT

Zrzčinu tvář prozářil překvapený, ale potěšený úsměv. Shlédla na holku na stole, zapletla prsty do jejích rozprostřených blondatých vlasů a začala si s lesklými prameny hrát.

„Co myslíš?“ zeptala se něžně. „Přijímáš?“

Blondýnka rozevřela své plné rty a vydechla jediné slovo: „Ano.“

Tělem mi projel elektrický šok. Bylo to z toho, že jsem konečně zaslechl její hlas? Nebo z té moci, kterou mi předala tím, že přijala mou nabídku? Nakonec na tom ani nezáleželo. Jakmile bylo dohodnuto, moje úzkost a vina zmizely. Mohla říct ne, ale neřekla.

Rudovláska na svých podpatcích odkráčela k východu. „Užijte si večer.“

Když za ní zaklaply dveře, jediným zvukem v místnosti se stalo cinkání ledu v mé sklenici a hučení krve v mém mozku. Zíral jsem na blondýnku, prohlížel jsem si každý centimetr jejího těla. Byla tak nádherná. Absolutně dokonalá.

Ale co se mělo dít dál? Znova jsem se dlouze napil svého drinku. Třeba mi jemné pálení alkoholu vyčistí mysl a pomůže mi s lepším plánem. Nebo vlastně s jakýmkoliv plánem.

Krátce se zavrtěla a zakabonila se. Zpozorněl jsem. „Co se děje?“

Skousla si spodní ret a vypadala trochu zahanbeně. „Nic. Jenom... Ne, nic.“

Z takové odpovědi se mi akorát tak zkroutil žaludek. Možná mě ve skutečnosti fakt nechtěla...

Udělal jsem dva kroky ke dveřím, než vyhrkla: „No, je to strašně hloupé a ani trochu sexy, ale mám na kotníku štípanec od komára.“

Zamrkal jsem a vůbec netušil, jak mám s takovou informací naložit.

„Příšerně to svědčí,“ přiznala. Místo dalšího vysvětlování zatahala za černé stuhy, které jí držely na místě. Hlas v mojí hlavě mi okamžitě oznámil, že když jí pomůžu, ona pak pomůže mně.

„Na kterém kotníku?“ zeptal jsem se a přiblížil se zpátky ke stolu. „Chcete, abych vás rozvázal?“

„Jen pokud to tak chcete vy, Pane.“ Zavlnila prsty na pravé noze a jejich červený lak se zaleskl ve světle lustru.

Sice jsem technicky vzato žádnou nepotřeboval, ale dalo mi to záminku dotknout se jí, a tak jsem položil sklenku vedle jejího kolene a zadíval se na ty dlouhé nohy. Těsně nad kotníkem jí na kůži vyvstával nenápadný růžový hrbolek.

„Pokud vím,“ reagoval jsem, „komáři jdou vždycky po kotnících. A někteří lidé je prý lákají víc. Já mám kliku, že mě moc nekoušou.“

Což bylo super, protože ragby se hrálo vždycky venku. Tady nebyli komáři tak strašní jako v Johannesburgu, ale stejně tu byli a úplně imunní zas nejsem, takže jsem taky schytl dost štípanců.

Přešel jsem jí konečky prstů přes pupínek, takže sebou trochu cukla leknutím, ale pak pohnula nohou proti mně, jako by chtěla ještě. Svůj pohyb jsem zopakoval a tentokrát zapojil i nehty, načež se jí přes rty prodrál tichý vzdech.

Říkala, že to není ani trochu sexy, ale to se šeredně mýlila. Nabídnout jí úlevu bylo skoro tak nádherné jako poskytnutí slasti. Reagovala by podobně, kdybych udělal i to?

„Asi jsem prostě sladká,“ řekla.

No do píči. Bylo mi jasné, že to teda je, ale chtěl jsem si to potvrdit. Přitisknout rty na ty její a ochutnat. Směl jsem? Na tabuli o tom nic nebylo.

Moment. Potřeboval jsem se soustředit. Kdybych ji líbal, nemohla by mi odpovídat na otázky, a hlavně: jakmile bych začal, už bych nedokázal přestat. Odtáhl jsem od ní ruku.

„Děkuji.“ Zněla trochu, jako bych přestal těsně před úplným uspokojením.

„Líbí se vám to?“ vyhrkl jsem najednou. „Pracovat tady?“

„Jak si budete přát. Pokud chcete, aby se mi to tu nelíbilo, tak nebude.“

Ztuhl jsem. „Ne, pardon. Myslel jsem to jako skutečnou otázku. Jsem jen zvědavý.“

I přes tu její pásku na očích jsem si všiml, že si není úplně jistá, jak odpovědět.

A proč by taky měla? Co by jí přinesla upřímnost, kdyby odpověď zněla *ne*?

Z jejího prázdného tónu jsem nedokázal odhadnout, jestli nelže. „Ano, Pane. Líbí.“

„Zapomeňte, že jsem se ptal.“ Vzal jsem svůj drink a dopil ho.

V nastalém trapném tichu znova pohnula nohou. Přejela si chodidlem přes kousanec.

„Když to nenecháte být, bude to svědit dál,“ řekl jsem jemně. Chytil jsem jí kotník do dlaně a držel ho na místě.

„Hm,“ vydechla, když jsem jí k němu přitiskl svou skleničku. Předpokládal jsem, že to na otupení nervů nebude stačit, takže jsem drink zase odložil, vylovil jednu kostku ledu a přiložil ji plochou stranou k podrážděné kůži.

Tiše sykla, ale ke konci toho zvuku jsem zaslechl i tiché zasténání. Kdyby sem teď někdo přišel, vypadalo by to, že ji tím ledem dráždím. Hlavou mi probleskla představa, jak jí kostkou ledu přejíždím po vnitřní straně celé nohy až nahoru, a zaplavil mě chtíč. Pomalu jsem opisoval kroužky kolem epicentra.

Napjatě jsem promluvil: „Svědí to ještě?“

„Ne, Pane.“

Na kůži se jí leskla skvrna studené vody a led se samovolně pohyboval, poháněný neviditelnou silou jako planžeta na spiritistické

tabulce. Jak se posouval výš po její noze, nechával za sebou jiskřivou stopu.

Pokračoval jsem dál po cestičce, kterou jsem už před chvílí procházel v duchu, a jak jsem se sunul přes stehno, dívčin hrudník se zvedal a klesal zrychleným dechem.

„Se smyslovou deprivací jsem si už nějakou dobu nehrála.“ Zněla nadšeně, přestože se právě kroutila pod chladným ostrším na své holé kůži. Jako by se jí to zároveň líbilo a nelíbilo.

Nikdy jsem tohle nedělal. Měl jsem to říct nahlas? I když si za ni platím, nechtěl jsem, aby si myslela, že netuším, co dělám. Vzal jsem to delší cestou kolem jejího stehna, pak těsně vedle kundičky a pokračoval jsem na břicho.

Bradavky měla tvrdé a napjaté. Přejel jsem ledem přes jednu a pak přes druhou. Kreslil jsem jí na kůži jemné lesklé linky. Slyšitelně polkla. Zvedla se jí hrud. Všechno na jejích reakcích křičelo, že jí to baví. Když se jí líbí chlad, líbilo by se jí i teplo? Rozhodl jsem se jít do toho. Sklonil jsem se a přejel špičkou jazyka po její naběhlé bradavce.

Vzdech, který z ní vyklouzl, byl jen o malinko hlasitější než to polknutí před chvilkou, ale pohnula boky, až kožené polstrování pod ní zavržalo. Přitáhla kolena k sobě a prohnula se rozkoší.

Zatím dostala jen náznak, ale teď jsem se rozhodl dát jí víc. Přiložil jsem k bradavce rty a začal sát. Silně.

„*Ach*.“ To tiché slůvko bylo prodchnuté potěšením.

Cítil jsem, jak se mi v celém těle vaří krev. „Líbí se ti to?“

„Hmmm. Ano.“

Vracel jsem se kostkou ledu dolů, tentokrát rychleji, ve slalomu po jejích křivkách a v závodu mezi její nohy. Slyšel jsem, jak se její zrychlený dech najednou zastavil, když jsem se přiblížil k cíli, a zdálo se mi, jako by se každý sval v jejím těle napjal očekáváním.

Prudce sebou trhla, čímž mi vyrazila led z ruky, ale vůbec mi nevadilo nechat ho spadnout a prostě jsem ho nahradil jazykem.

Znovu se prohnula v zádech, vystrčila kozy do vzduchu a vykřikla překvapením. Nebo možná slastí. Chytil jsem ji za vnitřní strany stehén, roztáhl je víc od sebe a usadil se mezi nimi. Všechny plány, které jsem se pokusil vymyslet, byly úplně k ničemu. Jediné, co jsem právě teď chtěl udělat, bylo vylízat tuhle nádhernou neznámou.

Morganina zrada ve mně zanechala pocit, že nejsem dost dobrý, ale to rozhodně jsem a v tuhle chvíli jsem si to zoufale potřeboval dokázat. Jsem od přírody zvědavý, takže jsem se vždycky dobře učil novým věcem, a to i v posteli.

Přejížděl jsem po ní jazykem, dráždil a masíroval. Trochu jsem se usmíval, jak se pod mými doteky třásla. „Líbí se ti to?“ Byla to řečnická otázka, ale stejně jsem ji chtěl znovu vyslovit.

„Kurva, jo.“ Aktivně se účastnila a šla boky naproti mým rtům.

Opsal jsem jí jazykem pár kroužků na klitoris a jí se roztřásla stehna. Zhluboka se nadechla a snažila se zadusit hlasité vzdechy. Bylo to rajcovní už samo o sobě, ale ta situace s naší nezákonnou dohodou tomu ještě nekonečně přidávala.

„Jo,“ zašeptala, „jo.“

Přidával jsem na intenzitě a ona se chvěla čím dál víc...

Lekl jsem se, když se za mnou ozval nějaký zvuk. To někdo právě otevřel dveře? Ohlédl jsem se přes rameno.

Stála tam ta zrzka, s jednou rukou na klice a zachmuřeným výrazem ve tváři. „Omlouvám se, že ruším, pane, ale mohli byste na okamžik za mnou? Zabere to jen minutku.“

Cítil jsem se trapně, že mě takhle načapala, a končetiny mi ztěžkly jako olovo. Napřímil jsem se, přešel si rukou po obličejí a naposledy se podíval na tu zadýchanou holku před sebou. Dostal jsem ji na hranu slasti a teď ji tu tak mám nechat.

Pokud teda rudovláska neříká pravdu a za chvíli nebudu zpátky. Existovala nějaká šance, že se to týká něčeho jiného než mě? To těžko. Vydal jsem se ke dveřím. Výraz v asistentčině tváři neprozrazoval žádné emoce, ale z očí jí šlehaly plameny. V chodbě na mě čekali

dva muži, Julius a ten obrovský vyhazovač, co mě pouštěl dovnitř. Oba vypadali nekonečně nasraně.

Tvoje krytí je v hajzlu.

Přes veškeré napětí ve vzduchu se mi podařilo znít nenuceně. „Nějaký problém?“

„Jo, pane Krugere,“ odpověděl Julius hrozivým hlasem. „Skutečně máme problém.“

Na páteři mi vyrašil studený pot. Použil moje skutečné jméno. „Můžu to vysvětlit,“ začal jsem.

On mi ale jen položil ruku na rameno. Působilo to zvláště přátelsky, ale rozhodně to tak nebylo míněno. Zaprvé, jeho ruka vážila tak dvě stě kilo. Zadruhé, položil mi ji hned vedle krku a já jsem si tu blízkost velice jasně uvědomoval. Dával mi dost explicitně najevo svou nadvládu.

Promluvil pevným tónem: „Nezajímá mě, proč jste lhal. Ale musíte pochopit, co se teď stane.“

Srdce mi třáskalo o hrudník a já stiskl zuby tak silně, až mě rozbolela čelist.

Zrzka se mu postavila k boku a upřela na mě ostražitý pohled. „Víme, že pracujete pro Kanál sedm a přišel jste si pro skandál.“ Usmála se, ale její oči se toho úsměvu jaksi neúčastnily. „Ale to, co jste viděl na stole, vás rozptýlilo, vidíte?“

„Vy jste věděli, kdo jsem?“

Julius zaťal ruku, jeho prsty se mi zaryly do svalů a já se jenom snažil nevyškubnout. Nemohl jsem mu to mít za zlé. Moje neuvážená otázka je jen utvrdila v tom, že jsem jim kecal.

„Jsme *soukromý* klub,“ pokračoval, „naši klienti si tu tudíž váží svého soukromí.“

„Myslíte si, že jste první reportér, který se sem pokusil nacpat?“ zeptala se ona.

„Jak se tomu říká u novin?“ přemýšlel Julius a v jeho hlubokém hlase zazněla hrozba. „Nechat sólokapra plavat?“